

Dr Elaine Phillips, Wprowadzenie do studiów biblijnych, sesja 13, Wybrane teksty znad Morza Martwego

© 2024 Elaine Phillips i Ted Hildebrandt

To jest dr Elaine Phillips i jej nauczanie na temat wprowadzenia do studiów biblijnych. To jest sesja 13, Wybrane teksty z Morza Martwego.

W naszym ostatnim wykładzie omawialiśmy wprowadzenie do Zwojów znad Morza Martwego i tym razem skupimy się tylko na zgłębieniu trzech z nich.

To zupełnie różne rodzaje tekstów, ale zobaczymy, jak sobie poradzą. W rzeczywistości jest to część peszera, czyli interpretacji Zwoju Habakuka. Za chwilę powrócimy do tego nieco bardziej szczegółowo.

Pozwólcie, że przypomnę tylko fragment miejsca, w którym byliśmy ostatnim razem, a następnie przejdźmy do tych zwojów. Zatem w ramach przeglądu, krótki przegląd rodzajów tekstów, które mamy. Ostatnim razem zauważyliśmy, że około jedna czwarta tekstów znalezionych w okolicach Qumran to jakieś formy tekstów biblijnych lub ich fragmenty.

Rozmawialiśmy o tym ostatnim razem. Kiedy przeszliśmy do tekstów o charakterze sekciarskim, ponownie w ramach przeglądu, są to teksty istotne dla tej konkretnej społeczności i rzeczywiście zauważyliśmy pewne szczególne akcenty. Zamierzamy do nich powrócić, badając, jakiego rodzaju wspólnota to mogła być lub była, ale nacisk był szczególnie położony na przymierze i studiowanie Tory.

Nazywali siebie synami Cadoka, co daje nam pewną wskazówkę co do ich zainteresowania kapłaństwem; jednak to się sprawdziło. Jasne, że zarówno pod względem archeologicznym, jak i tekstowym, o czym za chwilę powiemy więcej, kładziono nacisk na czystość rytualną, a potem było też oczekiwanie na odrestaurowaną świątynię i związane z tym ostateczna bitwa pomiędzy dobrem a złem, wojna synów światła i synów ciemności. Nie jest to tekst, który będziemy analizować, ale z pewnością jest on ważny.

Ponownie, aby nadrobić zaległości z poprzedniego razu, dokonując przeglądu siebie, pytanie brzmiało, kim byli ci ludzie i często widzimy, że esseńczycy automatycznie są do nich przyklejaną etykietą, a jest wiele do powiedzenia na temat esseńczyków. Ostatnim razem wspominaliśmy, że rzeczywiście pojawiają się w jakiejś formie lub przynajmniej wspomniano o jakiejś ascetycznej wspólnocie. Józef Flawiusz jest prawdopodobnie naszym najlepszym źródłem informacji na temat tożsamości i natury sekt esseńczyków, ale są też inne.

Zauważyliśmy również krótko, że teksty te rzeczywiście mają wspólne motywy z saduceuszami, a ponieważ za chwilę zgłębimy nieco więcej, pojawiła się bardzo subtelna, ale stanowcza polemika przeciwko osobom, które moglibyśmy uważać za faryzeuszy. Dlatego wysunięto sugestię i prawdopodobnie przewodził temu Lawrence Schiffman, ale inni też tak robią, że nie chcemy po prostu myśleć o esenczykach, ale raczej myśleć o nich jako o wspólnotie, która zmienia się w czasie. Sugeruje się więc, że około 150 roku p.n.e., kiedy kapłaństwo w Jerozolimie i personel świątyni w Jerozolimie nie znajdowały się w najbardziej wzorowym stanie, istniała grupa ludzi, którzy byli dość przerażeni, jak zauważyłem, w momencie kapitulując przed wpływami hellenistycznymi i dlatego podążając za wzorem, który sięga aż do Synaju i przymierza, wycofali się na pustynię, ponieważ pustynia była postrzegana jako miejsce w chwili, gdy społeczność, która opuściła Egipt, wychodziła i tam spotykała Boga, więc ci ludzie spodziewali się tego, ale dodali jeszcze swoje oczekiwanie na wydarzenie w czasach ostatecznych.

Była to wspólnota bardzo eschatologiczna. Oni także, jak widać w szczególności w regule wspólnoty, przyjrzymy się temu trochę więcej, postrzegali siebie jako w pewnym sensie pokutę za Izrael. Powiedziawszy to, mówimy o tym, jak myśleć o niektórych z tych wcześniejszych przejawów.

Być może później do wspólnoty dołączyli inni sekciarze i inni ludzie, i rzeczywiście mamy dość solidną społeczność, i być może rzeczywiście później, przed jej upadkiem w ręce Rzymian w 68 r., mogła ona również posiadać trochę esenczyków na to również wpływ. Cóż, to doprowadzi nas do tego, co będziemy studiować, trzech tekstów, na których się skupimy, i rodzajów pytań, które chcemy zadać na ich temat. Wspomniałem przed chwilą o zasadzie wspólnoty, był to jeden z tekstów, który odnaleziono w Jaskini 1, dlatego nazywa się on 1QS.

Q odnosi się do Qumran, a S odnosi się do pierwszego słowa hebrajskiego tytułu, Serech HaYachad . A zatem, Reguła Wspólnoty, wrócimy do tego i zadamy kilka pytań na ten temat, kiedy już porozmawiamy o tym, jak jest zorganizowana. Drugie teksty, którym chcemy się przyjrzeć, i zamierzam je połączyć, ponieważ oba są przykładami tekstów interpretacyjnych.

Pesher oznacza interpretację; jest to szczególny rodzaj interpretacji; za chwilę zobaczymy, jak to działa i jest to Pesharim, ponieważ jest to oczywiście liczba mnoga, więc przyjrzymy się komentarzom Nahuma i Habakuka. A potem naszym ostatnim będzie 4QMMT, któremu przyjrzymy się trochę więcej, już to zrobiliśmy, ale zamierzamy zbadać to jeszcze raz. Jaskinia 4 to tam cyfra 4, znowu Q, Qumran, a potem Mikzatma Sehat Tora, wyrażenie, które pojawia się w jednym z wersów tego, a za chwilę porozmawiamy o tym trochę więcej.

Przedstawmy pokrótce kwestie, o których chcemy się zastanowić, ponieważ nie otwieramy tekstu i nie mówimy „no cóż, to interesujące”, a potem na tym poprzestaniemy. Są szczególnie kwestie do rozwiązania. Pytanie zatem brzmi: jakie główne wątki teologiczne pojawiają się w każdym z nich? Teraz, gdy wracamy myślami do podsumowania, które właśnie sprawdziliśmy, prawdopodobnie możemy spekulować, jakie mogą być niektóre z nich, ale w każdym razie to jest pytanie.

My też chcemy zapytać w związku z Serechem Na przykład HaYachad lub fragmenty Miktzatma Sehat Torah, 4QMMT, które teksty biblijne wydają się być głośnie? Oczywiście Nahum i Habakuk, Nahum i Habakuk to teksty cieszące się dużym zainteresowaniem, ale w takim razie chcemy zadać pytanie, dlaczego? W końcu niekoniecznie są one widoczne na ekranie radaru każdego człowieka, przynajmniej z naszej perspektywy. Rzeczywiście etykietujemy ich jako znajdujących się w Księdze Dwunastu, a niektórzy ludzie nazywają ich mniejszymi, pomniejszych prorokami. Cóż, jeśli chodzi o drugi główny temat, mówiąc o mniejszych i większych, chcemy zadać pytanie, czy w tych tekstach widzimy jakieś wybitne osobowości? Kim są najważniejsze postacie? Jakie są główne grupy, które się pojawiają? Sprawdźmy, co to może oznaczać.

I jeszcze raz, aby ponownie skupić się na naszym zamiarze, którym jest nauczenie się czegoś o tej społeczności. Co te teksty wnoszą do naszego zrozumienia, kto mógł być częścią tej społeczności? Więc to są kierunki, w których podążamy. Pierwsze kilka minut spędzimy na odkrywaniu nieco więcej zasad społeczności.

Szybkie spojrzenie na to tutaj. To jest skrypt, który widzieliśmy na pierwszym slajdzie, kiedy przeglądaliśmy ten fragment lub, przepraszam, powinienem powiedzieć, felieton z Habakuk Pesher. Ale to jest reguła wspólnoty, a ortografia jest bardzo, bardzo charakterystyczna.

Nie poświęcę na to więcej czasu. To, co chcę, żebyś zobaczył, to tylko jedna rzecz. Te dwa słowa wyglądają tutaj tak samo i są amen, amen.

Niech to się potwierdzi, niech się potwierdzi, a gdy już coś powiedzą, szczególnie w teologicznych partiach tego tekstu, wtedy następuje odpowiedź zgromadzenia. Oto jest, amen, amen. Pomocne będzie dla nas zastanowienie się trochę nad strukturą tego tekstu, a będzie to szczególnie pomocne, ponieważ mówiąc o kilku, tylko kilku szczegółach, zarówno pod względem teologii, jak i zaangażowanych osób, Będę się odwoływał do tego, co pojawia się w kolumnie 5, 7, 11 lub coś w tym rodzaju.

Oto struktura. W pierwszych czterech kolumnach mamy wprowadzenie teologiczne, z którego wiele się dowiadujemy. Wrócę do tego za chwilę.

W kolumnach od 5 do części 6 widzimy, co zrobiła społeczność. To również jest niezwykle pomocne. Dowiadujemy się, co trzeba było zrobić, aby dostać się do

społeczności, co trzeba było zrobić, aby w niej pozostać, jakie ograniczenia były częścią życia społeczności.

Pomaga nam to w dokonaniu pewnych korelacji pomiędzy tą wspólnotą a tym, o czym będzie mówił Józef Flawiusz, wspominając o Esseńczykach w I wieku. Naruszenia i kary są stosowane bezpośrednio. Jeśli w społeczności zrobisz coś niewłaściwego, nałożono na ciebie kary. Przyjrzymy się kilku przykładom, aby się o tym przekonać.

Pojawiają się dalsze regulacje. Są one nieco bardziej odmienne, ale warto to zobaczyć. Zatem koniec naszego tekstu jest w zasadzie hymnem i jest to hymn kogoś zwanego Mistrzem.

Za chwilę rozpakuję nieco bardziej jego osobowość, ale to nasza podstawowa struktura, żeby dać nam poczucie tego, co tam jest. Jak widzieliśmy z naszych pytań wprowadzających, następne, które musimy zadać, brzmi: w porządku, więc kim są kluczowe postacie, które się pojawiają? To nas bezpośrednio połączy z ostatnią częścią tekstu, która, jak powiedziałem, jest hymnem Mistrza. Główną postacią jest osoba zwana Mistrzem, która faktycznie posiada jakąś ezoteryczną, specjalną wiedzę.

Przypuszczam, że gdybyśmy byli w innym kręgu, moglibyśmy nazwać to pewnego rodzaju gnostycyzmem, ale on odgrywa ważną rolę. Powinien uczyć. Należy do tych, którzy decydują, czy ktoś rzeczywiście może wejść do wspólnoty, i wtedy oczywiście będzie dla nas wzorem w przestrzeganiu przykazań i byciu postacią, która błogosławi i wysławia Boga.

W pewnym sensie nie będę o nim myśleć jak o królu, ale z pewnością jest głową i widocznym przywódcą. Ponadto, jeśli chodzi o ważne osoby, wspomniano, że kapłaństwo jest ważne dla tej wspólnoty i rzeczywiście mamy – i jeszcze raz pamiętajmy – przymierze, które zostało zawarte aż do czasów powrotnych na Synaju. Mamy kapłaństwo i mamy plemię lewickie, które pomaga kapłanom i wszystkim razem w pracy, jeśli chodzi o zwracanie się do Boga i przychodzenie do Bożej obecności.

Tutaj także wypowiadają błogosławieństwa i przekleństwa. Mamy w związku z tym grupę zwaną Synami Cadoka i będziemy pamiętać imię Cadoka, które pojawia się w naszych biblijnych narracjach historycznych, a także jako jeden z ważnych imiennych kapłanów. Może to być dla nas pomocny identyfikator, ponieważ jeśli ci ludzie myślą o sobie jako o Synach Cadoka i jeśli w jakiś sposób Cadok leży u podstaw naszego ruchu Proto-Saduceuszów, którzy są związani ze świątynią, możemy dostrzec tam pewne możliwe powiązania, jak Dobrze.

Oczywiście należy pamiętać, że zawsze należy pamiętać, że ci ludzie, którzy są we wspólnotcie Qumran, postrzegają siebie jako czystą, oczyszczoną wersję kapłaństwa,

w przeciwieństwie do tego, co działo się w Jerozolimie. A potem, nie tylko w tym tekście, ale szczególnie w tym tekście, we wstępie teologicznym, pojawia się ktoś nazywany Księciem Światła i ta osoba będzie kontrastować z Aniołem Ciemności, i oczywiście, zgodnie z za nimi stoją Synowie Światła i Synowie Ciemności, a to wszystko zmierza w stronę tej wielkiej, kataklizmicznej bitwy. Wspólnota deliberacyjna? Z pewnością tak było.

Jest rada. Wracając do tej sprawy dotyczącej nakazów, czy też, przepraszam, procedur wewnątrz społeczności, były pewne rzeczy, którymi zajmowała się rada w zakresie przyjmowania, dyskusji i obrad, a wewnątrz rady wyraźnie istniała hierarchia. Zatem nawet na podstawie tej listy kluczowych postaci uzyskamy dość interesujące odczucie co do natury tej społeczności, na podstawie tych fragmentów, które wydestylowałem i wam powiedziałem.

Aby dokonać przeglądu większości koncepcji teologicznych, najważniejszych koncepcji teologicznych, to właśnie tę Józef Flawiusz opíše nam również, gdy będzie opisywał grupę, którą zna jako esseńczyków. W tym wszystkim pojawia się determinizm. Nie jest to po prostu to, co prawdopodobnie teologicznie nazwalibyśmy predestynacją, ono objawia się jako predeterminacja i jest to dość oczywiste.

Istnieje również, i to powraca do naszej koncepcji Synów Światła, Synów Ciemności, ale mamy też w samych ludziach dualizm antropologiczny, w samych ludziach, ducha prawdy z jednej strony i ducha fałszu z drugiej. Notabene widzimy to także w innych przejawach judaizmu tego dnia, ale z pewnością widać to w tym kontekście. Nie mogę wystarczająco podkreślić, więc powtórzę to jeszcze raz i na żółto: przymierze, przymierze, przymierze, a oni postrzegają siebie jako związanych z nowym przymierzem w przeciwieństwie do rzeczy, o których wiedzą, że miały miejsce.

Powtórzę coś, co powiedziałem wcześniej: członkowie tej wspólnoty odpokutowują za kapłanów i za Izrael, i robią to bez ofiar całopalnych, i to się powtórzy. Można tam zobaczyć kilka różnych wzmianek, kolumna piąta, ale także ósma i dziewiąta, które zwracają uwagę, że ta społeczność, ci Synowie Cadoka, ci rytualnie czyści ludzie, mają służyć jako pokuta. Również tekst 1qs wspomina o wielu mesjaszach.

Jest mesjasz Aarona, ale wspomniany jest także mesjasz Izraela, więc zobaczycie bardzo interesujący sens, a oczywiście ci z nas myślą o urzędach, które łączą się w Jezusie, widzimy wielką funkcję kapłańską i wielki król w Jezusie, ale mesjasze Aarona i Izraela w tej wspólnotie są postrzegani jako oddzielni, a zatem w pewnym sensie mamy także proroka, o którym mowa w tym konkretnym tekście. Zapowiada się świetna lektura. Kontynuujmy tę drobnostkę i pomyślmy jeszcze raz o rzeczach, które łączą się z tym, co dzieje się w naszym szerszym judaizmie, którego częścią w pierwszym wieku była praktyka żydowsko-chrześcijańska.

W tej wspólnotcie dokonujecie oczyszczenia poprzez pokropienie oczyszczającymi wodami. Cóż, ma to bardzo interesujące pogłosy; Wspomniano tu o czystej wodzie, zanurzeniu i zraszaniu. Jak wspomniałem wcześniej, kładziemy nacisk na hierarchię.

Nie jesteście wszyscy jednym, chociaż w pewnym sensie ekonomicznie, społeczno-ekonomicznie tak było, w radzie istnieje bardzo duże rozwarstwienie. Powiedziawszy to, jak wspomniałem przed chwilą, wykonują one wspólne normalne funkcje. Jedzą razem.

Nawiasem mówiąc, jest to wyjątkowy posiłek i istnieją ważne aspekty bycia częścią tego wspólnego posiłku. Nie zaczyna się tego od razu, ale w każdym razie wspólnie je się, wspólnie się modli, wspólnie obraduje, a studiowanie Tory jest niezbędne. Przez cały czas musi być ktoś, kto studiuje Torę przez całą dobę i oczywiście, jak dla ciebie tutaj zauważam, dla nich ważny jest rozdział 40. wersetu 3. Izajasza.

Głos wołający na pustyni, przygotujcie drogę Panu lub głos wołający na pustyni, przygotujcie drogę Panu, i oczywiście sposób, w jaki o tym myślisz w zdaniu na pustyni, jest bardzo interesujący, a kiedy to dodasz Oczywiście celem przygotowania drogi dla Pana jest studiowanie Tory, więc to będzie naprawdę kluczowe dla tego, kim są i co robią. Jak mówiłem przed chwilą, nie jedzą od razu razem. Nie, aby móc uczestniczyć we wspólnym posiłku i innych rzeczach, które są częścią tej wspólnoty, musieli minąć dwa lata okresu próbnego, zanim faktycznie stali się jej członkami, i oczywiście określenie tego należało do rady i Rady Mistrz również był tego częścią.

Cóż, zawsze ciekawie jest przeczytać listę rzeczy, z których wynika, że jeśli zrobią coś złego, zostaną ukarani. Za chwilę opiszę kary. Często czytam je na zajęciach i możemy znaleźć zabawne porównania.

Cóż, oczywiście, umyślne kłamstwo, oszustwo i oszczerstwo są ohydne i tak było w tym kontekście. Podobnie wymawiali tetragram, cztery litery, imię Boże, ponieważ niezwykle poważnie traktowali przykazanie, które zaklinało ludzi, aby nie wywyższali imienia Pańskiego w próżnię. Jeśli więc to zrobili, natychmiast zostali wykluczeni ze społeczności.

Taka była kara w tym przypadku. Istnieją jednak pewne z tych naruszeń, które w pewnym sensie uderzają nieco bliżej domu. Głupie mówienie lub przeszkadzanie komuś groziło karą.

Albo spanie w kaplicy również groziło karą. Czy powiedziałem kaplicę? Zgromadzenia, które zasługiwało na karę. Problemem było dla nich także chodzenie nago przed towarzyszem, ponieważ, oczywiście, ujawniasz rzeczy, które powinny być prywatne.

Ten też jest ciekawy. Większość z nas nie pluje, ale bardzo często śmiejemy się głupio i obaj również zasłużyli na kary. Są też inni, ale można wyczuć, no cóż, sztywną naturę

tej społeczności, ponieważ wydawało się, że zawsze istniał odpowiednik policji lokalnej, która sprawdzała, czy łamie się te zasady.

I oczywiście różne rodzaje kar, w zależności od powagi przestępstwa, mogą polegać na tym, że tylko przez pewien czas nie będziesz mógł uczestniczyć we wspólnym posiłku. I znowu, nie chodziło tylko o wspólną kolację. Zawierał bardzo wyraźne elementy religijne.

A może Twoja żywność była radykalnie racjonowana. Albo jeśli na przykład w przypadku wymówienia imienia Bożego zawsze istniała możliwość wydalenia. To wystarczy, żeby powiedzieć o rządach wspólnoty.

Mam nadzieję, że to wystarczy, aby zachęcić Cię do głębszego zgłębienia tematu. Zamierzam teraz przejść od rzeczy, które definiują społeczność w jej postrzeganiu, do komentarzy. I znowu, te fragmenty komentarzy nie są pełnymi tekstami, jakie widzieliście na tym zdjęciu.

Brakuje niektórych części. Są pewne luki, ale dają nam wystarczająco dużo do pracy. Przypominamy jeszcze raz, peszer to specyficzne słowo oznaczające interpretację.

Istnieją inne słowa w języku hebrajskim, które oznaczają interpretację, ale ma to bardzo kluczowy element interpretacyjny, ponieważ postrzegają te teksty; jakiegokolwiek są teksty biblijne, uważają je za odnoszące się do nich. W pewnym sensie zmieniliby i zrewidowali swoje stanowisko, ale uważali, że te teksty odnoszą się do nich, tak jak sami siebie postrzegali w dniach ostatecznych. Dlatego warto o tym pamiętać, gdy będziemy kontynuować działania.

Pierwszą rzeczą, jaką robią te teksty, jest cytowanie fragmentu wersetu biblijnego. Mam tu werset biblijny, ale oni tak naprawdę robią to w formie wyrażenia. Oczywiście od słuchaczy oczekuje się znajomości całego wersetu.

Tak naprawdę słuchacze prawdopodobnie znali samą księgę biblijną, ale i tak był to cytat z konkretnego wersetu. A potem nastąpi po hebrajsku pisro . Do rzeczownika dołączony jest przyrostek fenomenalny.

Więc to jest wyjaśnienie. W porządku. To właśnie zobaczysz.

A potem, jak podsumowałem chwilę temu, przeanalizujmy to trochę bardziej szczegółowo. Jakiegokolwiek był tekst proroczy lub części tekstów, został on przeczytany i poprawiony, jeśli wolisz, aby przedstawić wszystko, co miało się wydarzyć w ich kontekście. Jeśli więc Nahum przepowiedział katastrofalne nieszczęście i rzeczywiście tak było, albo Habakuka i tak było, to zmienili to tak, aby wyglądało na coś, co miało się wydarzyć w ich współczesnym kontekście.

Dlatego Asyria jest głównym wrogiem Nahuma. Babilon był głównym wrogiem czasów Habakuka. W tych tekstach nazywają się one Kittim.

To już zupełnie inna kwestia. W Księdze Daniela pojawia się Kittim i wydaje się, że są to ludzie przybywający z wysp gdzieś na Zachodzie. Ale w tych tekstach są to bardzo wyraźnie Rzymianie.

Nie będę poświęcał czasu na wyjaśnianie, jak stało się to jasne, szczególnie w komentarzu Habakuka, ale tak jest. Myślą o nich więc jak o Rzymianach, a to będzie znaczące, ponieważ jest połowa drugiego wieku, kiedy siła rzymska zaczęła być odczuwalna. Jasne, rzeczywiście, mamy naszego Seleucyda i wpływ hellenizmu, i mamy Antiocha Epifanesa, ale nawet w tym kontekście pojawia się Rzym.

Więc miej to na uwadze. To będzie ważne. A następnie, żeby powtórzyć to, co powiedziałem wcześniej, będzie to reprezentować konflikt społeczności Qumran z resztą Żydów.

O, tam jest. Tylko oni są czysti. A konflikt, jaki toczą z resztą społeczności żydowskiej, cóż, bardzo pomocne jest użycie Habakuka, ponieważ tak zaczyna się Habakuk.

Zatem powrócimy do tego za chwilę. Wyzwanie związane z tymi tekstami polega na tym, że są tajemnicze. Używają etykiet, aby odnieść się do konkretnych osób lub grup osób i potrzeba nam trochę eksploracji, aby dowiedzieć się, kim dokładnie mogą być.

Mamy jednak pewną pomoc, więc możemy przynajmniej spróbować włączyć je do wydarzeń, które mają miejsce w drugim i pierwszym wieku p.n.e. Zobaczmy najpierw, jak to działa z naszym Nahumem Peshere. Pytanie brzmi: dlaczego Nahum? Jak mówiłem przed chwilą, jest to krótki tekst.

Nawiasem mówiąc, w częściach Izajasza znajdują się również fragmenty Peszera, ale są one bardziej obszerne. A żeby odpowiedzieć na moje pytanie, Nahum, jak powiedziałem, prorokował przeciwko Asyrii. Staje się więc idealnym tekstem z tekstu biblijnego, w ramach którego można kształtować kwestie, o których rozmawialiśmy przed chwilą.

Zatem naszymi głównymi postaciami będą ponownie Kittim, przedstawiciele powoli wkraczających Rzymian, przybywających z zachodu. Masz także charakter, który, jak by to powiedzieć, symbolizowany jest przez wściekłego młodego lwa. W drugim rozdziale Księgi Nahuma znajduje się kilka odniesień do lwów, lwiątek itp.

Pytanie brzmi: co zrobił ten wściekły młody lew? Za chwilę zamieszczę przed nami tekst lub jego część, abyśmy mogli go trochę więcej śledzić. Ale jest też bardzo interesująca grupa, którą przynajmniej w niektórych przekładach nazywa się poszukiwaczami gładkich rzeczy. I nie pojawiają się tylko raz.

Poniekąd tu są i mamy odnieść wrażenie, że nie są postrzegani przez to środowisko jako szczególnie dobrzy. Ponownie mamy przed sobą tekst i po prostu spójrzmy na kilka z tych przykładów. I wrócimy do pytania, kim oni byli i co zrobili? Mamy w tym Nahumie Peszerze kilka nazwanych postaci.

Mamy kogoś o imieniu Demetriusz. Mamy kogoś o imieniu Antioch. I od razu powiesz: „Tak, możemy zidentyfikować, kto to jest i kiedy pasuje”.

Ale wiesz co? Na scenie pojawia się wielu Demetriusów . Na scenie jest wielu Antiochów . Jeśli kiedykolwiek będziesz miał ochotę na bardzo mroczną, być może usypiającą lekturę, przeczytaj Józefa Flawiusza o tym okresie, ponieważ zyskasz poczucie wszystkich interakcji i wzajemnych zależności oraz rzeczy, które miały miejsce.

Widzisz także wiele znaków o tych nazwach. Jednakże powiedziawszy to wszystko, zobaczmy, czy uda nam się ustalić pewne powiązania historyczne. I zrobię to najpierw, cytując fragment samego tekstu biblijnego.

Następnie umieścimy tutaj tekst Peszera i zobaczysz różne czcionki, które moim zdaniem pomogą nam zrozumieć, co się dzieje. Tak więc w drugim rozdziale Nahuma znajdujemy po prostu takie wyrażenie lub sformułowanie w prorocztwie Nahuma: dokąd idzie lew, tam jest lwiątko, które idzie dalej i nikt mu nie przeszkadza. Cóż, oto tekst Peszera.

Piszro zinterpretował, że dotyczy to Demetriusza, króla Egiptu, który zwrócił się do rady tych, którzy szukali gładkich rzeczy. Ponownie, mamy trochę negatywne zdanie, ponieważ on się stara, jest królem Grecji, a to może przynieść różne złe rzeczy. W każdym razie próbuje wjechać do Jerozolimy, prawda? W radzie tych, którzy szukają spraw gładkich, zabiegano o wejście do Jerozolimy.

A potem pominąłem pewne rzeczy. Jest w rękach królów Grecji od czasów Antiocha aż do przybycia władców Kittim. Ale wtedy zostanie zdeptana, ona Jerozolima, pod nogami.

Zatem znowu widzimy Demetriusza, kimkolwiek jest, jest gdzieś hellenistycznym władcą, który chce wejść do Jerozolimy. Widzimy ramy czasowe, trochę Antiocha; czy to trzeci? Czy to czwarty? Piąty. A potem mamy nadejście władców Kittim.

I znowu mamy odniesienia do nich pojawiających się, zwłaszcza w 160 roku p.n.e. i po nim. Cóż, zacznijmy od tego, za chwilę przejdziemy do innego przykładu, ale najpierw porozmawiajmy o tych poszukiwaczach gładkich rzeczy, ponieważ pytanie, które ci wcześniej zadałem, brzmiało: kim oni byli? A potem od razu na początku skomentowałem, że wydaje się, że ta społeczność nie patrzyła zbyt przychylnie na

faryzeuszy. I wierz lub nie, ale możemy to połączyć, ponieważ widzisz poszukiwaczy gładkich rzeczy.

A teraz posłuchajcie mojej wymowy, która nie będzie idealna, ale myślę, że to pomoże. Halakot . Powiem to jeszcze raz.

Halakot . Halak jest śliski lub gładki, być śliskim lub gładkim. I tak Halakot , gładkie rzeczy.

To nie ma końca. Oznacza to, że jest to liczba mnoga żeńska. Mamy więc ludzi, którzy szukają gładkich rzeczy.

Halakot . Teraz posłuchaj innego słowa. Słyszałeś Halakota .

Teraz się przebiorę. Będzie podobieństwo, ale i różnice. Halakot .

Halakot . Halaka oznacza sposób, w jaki chodzisz i jakim się zachowujesz. Pochodzi od słowa Halakot , co oznacza po prostu chodzić lub iść.

Okazuje się, że nasza grupa ludzi nazwała się później faryzeuszami. To są rzeczy protofaryzeuszów. Ale nasi ludzie, którzy to zrobili, byli bardzo zainteresowani określeniem, jak ludzie się zachowują, tj. zwracaniem się do Halakota .

Według większości uczonych, którzy się nad tym zastanawiają, mamy tu do czynienia z bardzo interesującą grą słów i tajemniczym językowym sposobem określania tych ludzi: poszukiwaczy gładkich rzeczy. Nie jest to zbyt miłe i prawdopodobnie zwodnicze, podczas gdy ruch proto-faryzeuszów byłby zaniepokojony Halakotem . Swoją drogą, to termin, do którego będziemy wracać, gdy będziemy mówić o literaturze rabinicznej.

Zatem nie skończyliśmy z Halakah i Halakot , ale myślę, że przynajmniej tutaj nam to pomoże. Jeśli chodzi o to, jak to działa w tekście, nawet w przypadku Nahuma Peshera, widzimy, że pojawia się to sześć razy. A tak przy okazji, Nahum Peshar jest bardzo krótki, więc oczywiście jest to grupa o wysokim profilu.

A sposób, w jaki społeczność postrzega tych ludzi, to ludzie, którzy są zdradliwi, wiesz? Śliski. Halakot . Śliski.

Następnie fałszywe nauki odwiodły Efraima i Manassesę. Są to imiona wybitnych plemion Izraela, które były północnymi królestwami i obszarami plemiennymi, i są wspomniane w samej Księdze Nahuma. Mamy więc samą społeczność, która patrzy , widzi Grecję, widzi kluczowy zespół, widzi poszukiwaczy gładkich rzeczy.

Wszyscy są fałszywi i wszyscy są w opozycji do społeczności, więc wszyscy są wrogami społeczności. Oto kolejny przykład.

I znowu, po prostu przeglądam je, żeby dać nam trochę poczucia sensu. Podobnie w rozdziale drugim, tuż po przejściu, które oglądaliśmy przed chwilą, jeszcze na lwach. Lew zapełnia swoje jaskinie ofiarami, a swoje nory ofiarami, ok? Nory z ofiarami.

No cóż, znowu to samo. Zinterpretowałem, Peszro . Dotyczy to wściekłego młodego lwa, tutaj małej luki, który dokonuje zemsty na tych, którzy szukają gładkich rzeczy.

Innymi słowy, kimkolwiek jest teraz ten wściekły młody lew i nie podano jego imienia, ściga poszukiwaczy gładkich rzeczy, tj. faryzeuszy, lub zmierza w stronę tych, których Józef Flawiusz określi jako faryzeuszy. I wieśa żywcem ludzi, dawniej w Izraelu. Z powodu człowieka powieszono żywcem na drzewie – głosi, po czym następuje kolejny cytat: Oto jestem przeciwko wam – mówi Pan Zastępów.

Tutaj pojawia się cytat biblijny. Na marginesie: zwróćcie uwagę, jak ci autorzy tych dokumentów, kimkolwiek byli, w tak dużym stopniu powiązali się z tekstem biblijnym. Z pewnością o tym wiedzieli.

Splatali to wszystko w jedną całość, ale mieli to w swoim własnym kontekście. Cóż, tylko kilka uwag, a potem zacytuję coś z Józefa Flawiusza, co może nam pomóc w sprawie tego wiszącego żywego i wściekłego młodego lwa. W naszym materiale żydowskim ukrzyżowanie było postrzegane jako powieszenie żywcem.

A tak dla przypomnienia, a wiemy to z lektury Powtórzonego Prawa 21, na drzewach można było wieszać tylko zwłoki, prawda? Według biblijnej Tory, tylko zwłoki. I oczywiście ten tekst mówi nam, że jeśli ktoś zostanie powieszony na drzewie, oznacza to, że znajduje się pod przekleństwem Boga. Ukrzyżowanie, Rzymianie często go używali, ale było to praktykowane już wcześniej.

Asyryjczycy to zrobili, ale ukrzyżowanie pozostaje wisieć przy życiu. Mając to tło, nasz tekst Peszera, jak również to zrozumienie, możemy spojrzeć na coś, co mówi nam Józef Flawiusz. Zacytuję fragment, żeby być może zorientować się, co mogło się wydarzyć.

Gość imieniem Aleksander Jannaeus, żyjący na początku I wieku p.n.e., krótko mówiąc, w ogóle nie dogadywał się z faryzeuszami. Mamy więc tutaj skrócony fragment opisu Józefa Flawiusza dotyczącego wojny żydowskiej. Jeśli chodzi o Aleksandra Jannaeusa, o którym mówił do tej pory, jego wściekłość stała się tak ekstrawagancka, że jego barbarzyństwo osiągnęło stopień bezbożności.

Gdy bowiem kazał zawiesić 800 ludzi na krzyżach w środku miasta, na ich oczach kazał poderznąć gardła ich żonom i dzieciom. I te egzekucje widział, gdy pił i leżał ze

swoimi nałożnicami. Poprzednik poprzedniego fragmentu mówi o swojej niechęci do faryzeuszy.

Mówi o całym buncie, który wybuchł przeciwko niemu i był to brutalny okres, ale zwróćcie uwagę, jak on zareagował. Inny cytat Józefa Flawiusza, który może odnosić się do tego samego rodzaju rzeczy, z pewnością daje nam dodatkowy sens w odniesieniu do Aleksandra Janneusza. Kontynuując czytanie tym razem ze starożytności, starożytności Józefa Flawiusza zamiast wojen.

Jeśli chodzi o Aleksandra Janneusa, jego własny lud był przeciwko niemu buntowniczy. I jak powiedziałem przed chwilą, widać to wrzenie wokół tych kontekstów. Święto, które wówczas obchodzono, jest świętem Namiotów, czyli Sukkot.

Kiedy stanął na ołtarzu i miał złożyć ofiarę, naród powstał na niego i obrzucił go cytrynami, jednym z czterech owoców, które mieli na to święto, a które następnie mieli w swoich rękach, ponieważ tego wymagało prawo żydowskie. podczas Święta Namiotów każdy powinien mieć gałązki palmy i drzewa cytrynowego. I opowiada o tym, jak zrobili to gdzie indziej. Znieważali go także jako pochodzącego od jeńca i niegodnego jego godności i poświęcenia jej.

Wpadł w szal i zabił około 6000 z nich. Ten nie wspomina o ukrzyżowaniu, ale z pewnością widzimy postać Aleksandra Jannausa i z pewnością możemy zrozumieć, dlaczego ten tekst, ten komentarz Nahuma, rzeczywiście mówi o wściekłym młodym lwie i ukrzyżowaniu. Jeśli dokonamy takiego skojarzenia, jedną z rzeczy, które możemy zrobić, będzie powiedzieć: OK, ten konkretny tekst został napisany na początku pierwszego wieku p.n.e., jeśli się do tego odnosi.

Więc to nam trochę pomaga. Ruszajmy się i zobaczmy, co da się zrobić z Habakukiem Peszerem. W tej kolumnie, ups, nie chciałem wracać w takim stanie.

No to ruszamy. Jest to część Peszera Habakuka. I właściwie, tuż przed tą sekcją, mamy nasz słynny werset: sprawiedliwi będą żyć przez wiarę.

To jest właściwie tutaj, w poprzedniej kolumnie. A teraz mamy Peshro . W porządku.

A potem to trwa dalej niż ten punkt. Gdybyśmy mieli czas, ci z Was, którzy czytają po hebrajsku, mogliby się tym trochę pobawić. Ale to jest komentarz do bardzo znaczącego wersetu z Habakuka 2 :4. Ale znowu trochę tła, żeby pokazać tutaj nasze tło.

Habakuk to robi, kiedy czytamy pierwszy rozdział samego Habakuka, w pierwszych sześciu wersetach Habakuk mówi: Panie, czy nie widzisz, co się dzieje? Czy nie widzisz całego zła? Czy nie widzisz, że ludzie ignorują Torę? Najpierw więc zajmuje się złem

wewnętrznym. Ale oczywiście, kiedy on przynosi tę skargę przed Pana, masz Bożą odpowiedź. A odpowiedź jest taka, że jeszcze niczego nie widziałeś.

Nadchodzą Babilończycy. Habakuk podejmie ten temat w pozostałej części rozdziału pierwszego, a następnie przejdzie do rozdziału drugiego, w którym mamy dla niego Boże napomnienie, aby czekał, czekał, a wtedy sprawiedliwy będzie żył z wiary. Więc teraz przeanalizujemy to.

To było strasznie szybkie podsumowanie. Możesz wrócić i przeczytać. Ale spójrz na to przez pryzmat tej społeczności z Qumran.

To wewnętrzne zło, o którym Habakuk ponownie pamięta Habakuk, prorokował na przełomie VII i VI wieku p.n.e., 586,587. To jest nasz okres w VI wieku, tuż przed przejściem Judy przez Babilończyków. Wewnętrzne zło, które właśnie wam opisałem. Społeczność Qumran weźmie te opisy i powie: Mamy kilka bardzo okropnych postaci, których doświadczyliśmy, a które są złe, są częścią samego judaizmu, które wyszły na jaw. kontekstu jerozolimskiego.

Jeden z nich będzie nazwany złym kapłanem. Dobra. Tak więc zło wewnętrzne ucieleśnia się w postaci niegodziwego kapłana, a przy tym przypisuje się mu jeszcze inne określenia, kłamcy i plotkarza.

Komentarz Habakuka mówi: Bóg się tym zajmie, ale przybędzie kluczowy zespół, prawda? Nadchodzi kluczowy zespół, Rzymianie, a to będą ci ludzie, którzy będą Babilończykami. I oczywiście, za pośrednictwem naszej wspólnoty z Qumran, wspólnoty przymierza, stanie się to w dniach ostatecznych. To znowu ostatnie pokolenie.

Zrekonstruujmy więc trochę te wydarzenia i zobaczymy, co mamy. Ponownie rysuję fragmenty samego tekstu. Jak opisuje to komentarz Habakuka, mamy kapłana.

Okazuje się, że jest niegodziwy. Zaczyna dobrze, ale popada w korupcję. Jeszcze raz pomyśl o tym, co ci powiedziałem i o czym możesz chcieć przeczytać więcej.

Drugi wiek p.n.e., jeśli chodzi o to, co działo się w kontekście świątynnym, gdzie kapłaństwo było kupowane i sprzedawane temu, kto zaoferował najwyższą cenę w szerszym kontekście hellenistycznym, to straszna rzecz, prawda? Zostań skorumpowany. Zatem zsunął się po tym paskudnym zbocz. Jerozolima jest zbezczeszczona i świątynia jest zbezczeszczona.

W rezultacie ktoś, postać w tym wersecie, wielokrotnie nazywany nauczycielem prawości, nauczycielem prawości, początkowo sprzeciwia się niegodziwemu kapłanowi, ale ostatecznie, ponieważ jest mniejszością i jego grupa wycofuje się,

udają się do wspólnoty przymierza . I faktycznie widzimy mały wycinek tego, jak brzydka była ta konfrontacja. Ponownie, aby to zrozumieć, musisz przeczytać całość.

Ale skupmy się przynajmniej na jednym z bardziej przerażających wydarzeń opisanych w tym kontekście. Habakuka 2,15, druga część wersetu: biada temu, który wylewa swój jad, aby ich upić, aby mógł patrzeć na ich nagość. Niektóre kwestie związane z tłumaczeniem są częścią tego problemu pod względem sposobu, w jaki pessah go reprezentuje.

Ale to jest ten werset. A teraz, Pishro , nasza społeczność z Qumran mówi dalej: to jest niegodziwy kapłan, który nie tylko zrobił to wszystko, o czym właśnie mówiliśmy, ale ten niegodziwy kapłan ścigał nauczyciela prawości, Moreha Zedeka , do domu jego wygnanie, aby zmylić go swoją jadowitą wściekłością związaną z wersem. A jeśli w dniu pojednania wyznaczył czas na odpoczynek, ukazał się przed nimi, aby ich zawstydzić i sprawić, że potkną się w dniu postu, w ich szabacie odpoczynku.

A teraz, na wypadek, gdybyśmy jeszcze tego nie zrozumieli, pomyślmy, jakie to okropne. Zasadniczo dzień pokuty, jak wiemy z lektury szczegółów Księgi Kapłańskiej 16, był nie tylko dniem postu, ale także postem od wszystkiego. Był to najbardziej uroczysty dzień w roku.

Nawet dziś Jerozolima w zasadzie nie jest już taka duża jak pokolenie temu, ale w zasadzie zamyka się w dniu pojednania. Ale tutaj mamy kogoś, niegodziwego kapłana, który jest tak jadowity i tak lekceważący to, co dzieje się w ich kalendarzu rytualnym, najwyraźniej przybywa do pocieszenia, do przystani społeczności Qumran, ścigając nauczyciela prawości Tam. A teraz jeszcze tylko jedna rzecz, ponieważ być może stanowi to pewien punkt odniesienia dla tekstu, którym będziemy się zajmować w następnej kolejności.

Wydawało się, że ta społeczność funkcjonuje w oparciu o kalendarz słoneczny, 364 dni w roku, a jeśli przeczytasz niektóre inne teksty z Qumran, stanie się całkiem oczywiste, że mają za sobą kalendarz słoneczny. Inne części judaizmu funkcjonowały według tak zwanego kalendarza księżycowego, więc za tą konfrontacją mogła również kryć się interesująca kwestia, czy jerozolimskie arystokracja i hierarchia jerozolimskie były być może w stanie to zrobić, niegodziwy ksiądz mógł aby to zrobić, ponieważ jego kalendarz był inny, jego dzień pojednania okazał się inny. Cóż, wiele rzeczy pozostaje nadal niejasnych, ale to daje nam pewien sens, jeśli chodzi o to, jak umieścić niektóre z tych tekstów i społeczność, która je napisała, w kontekście historycznym.

Daje nam to trochę sensu w zakresie różnic i postrzegania tej społeczności jako kategorii niegodziwości i horroru tego, co dzieje się w Jerozolimie, a także daje nam trochę sensu w zakresie tego, w jaki sposób dokonali fragmentarycznych interpretacji. Oto nasz trzeci i wspominałem o kwestiach kalendarza, ponieważ może

tu być powiązanie. Sugeruje się, że być może ten tekst, Q4, Qumran, a potem MMT to Miqsat Maase Ha-Tora. Za chwilę do tego wrócę, bo jeden z fragmentów tego tekstu właśnie dlatego, że wydaje się mieć bardziej ugodowy ton.

Innymi słowy, jest część, w której autor tekstu zdaje się mówić do odbiorców: zbierzmy się ponownie i zobaczymy, czy może uda nam się przewyciężyć niektóre z tych różnic. To wyraźnie odmienny ton od tego, który widzimy w naszym Habakuku Peszerze, gdzie niegodziwy kapłan ściga nauczyciela sprawiedliwości we wspólnocie. Sugeruje się zatem, że jeśli rzeczywiście ma on bardziej ugodowy ton, można go napisać nieco wcześniej.

Kończy się apelem przywódcy wspólnoty do tego, czymkolwiek jest establishment jerozolimski. Wyrażenie Miqsat Ma'ase jest tłumaczone przez niektóre przykazania Tory i choć miejsce, w którym znajduje się ten prostokąt, jest nieco niejasne, to tam znajduje się ten tekst. Niektórzy ludzie próbowali nawiązać korespondencję związkową z Paulem.

Możesz pójść w tym kierunku, czy chcesz, czy nie, ale przynajmniej mamy to, co nadało temu tekstowi identyfikującą nazwę. Rozpakujmy kilka wątków teologicznych i powiedzmy trochę więcej. Przed chwilą wspomniałem, że wydaje się, że społeczność Qumran znajdowała się – a właściwie nie wydaje się – że znajdowała się w innym kalendarzu.

Niektóre inne teksty pokazują to bardzo wyraźnie, ale okazuje się, że ten tekst może mieć, i mówię, prawdopodobnie kalendarz w pierwszej części. Teraz mnie pytacie, dlaczego więc podchodzicie do tego tak niepewnie? No cóż, Miqsat Tekst Ma'ase Ha-Torah dla QMMT rzeczywiście został znaleziony w jaskini czwartej. Przypomnę tylko coś, co powiedzieliśmy w poprzednim wykładzie.

Jaskinia czwarta najwyraźniej była biblioteką tej społeczności. W jaskini czwartej, w odróżnieniu od pozostałych jaskiń, nie przechowywano zwojów w słojach, co znacznie lepiej je zakonserwowało. Zwoje najwyraźniej trzymano po prostu na półkach i oczywiście, kiedy się rozpadły i zwoje spadły, stały się bardzo małymi fragmentami.

Mówiłem o tym w poprzednim wykładzie. Jak się okazuje, ten konkretny tekst składa się z sześciu różnych części. Aby to połączyć, trzeba w pewnym sensie stworzyć złożony tekst i dlatego mamy z nim trochę problemów, jeśli chodzi o poskładanie w całość czegoś, co mogłoby stanowić cały tekst.

Wygląda więc na to, że pierwsza część mogła być trochę omówieniem zagadnień kalendarza. To, co jest naprawdę jasne, to większa jego część, która ma związek z czystością. W rzeczywistości mówi o rzeczach lewickich i rzeczach, które pojawiają się w Księdze Powtórzonego Prawa i mówi o bardzo, bardzo konkretnych terminach na

temat zasad czystości, zasad utrzymywania czystości, jak rozumieć czystość, jak rozumieć czystość w świątyni, w Jerozolimie, sferach czystości.

W tym kontekście można wymieniać dalej. Ale mamy też trzecią część, w której, jak powiedzieliśmy, na podstawie lub ze strony autorstwa znajduje się najwyraźniej odwołanie do establishmentu jerozolimskiego. Autor mówi, że w ramach tego chciałby, abyście przeczytali to, co napisano w księgach Mojżesza, proroków i Dawida, bo znowu są tu pewne luki, dor z dor.

I oczywiście dor oznacza pokolenie. A więc Dawid, z pokolenia na pokolenie. Wrócę do tego za chwilę, ale fakt, że Dawid do drzwi może odzwierciedlać rzeczy, które mieszczą się w granicach Dawida i Psalmów z jednej strony, a następnie kronik, które rozpoczynają się w pierwszym, co znamy jako pierwsze kroniki, odwołujące się do genealogii, drzwi za drzwiami.

Kolejny temat teologiczny. Wspomniałem o tym przed chwilą. W naszej głównej sekcji czystości, w częściach Księgi Kapłańskiej, znajdują się znaczące zabiegi.

Cóż, tylko krótka uwaga. To jest nasz segment tutaj. Zaczyna się w tym momencie i widzisz tam Sephera Mo.

A potem to trwa i jakoś nabiera tempa. Ale tutaj macie Dawida i drzwi za drzwiami. Sugeruje się więc, że może to odzwierciedlać, być może odzwierciedlać pewien sens wspólnoty Qumran Tory Mojżesza.

Bez problemu. Do tego czasu wszyscy to zaakceptowali, ale był to element Biblii hebrajskiej, Nevi'im, prorocy, a potem prawdopodobnie trzecia część, którą moglibyśmy nazwać Psalmami Dawida aż do kronik. Oczywiście, wszystkie one znajdują się w swoim czasie w zwojach.

A to, jak myślimy o jego wewnętrznych częściach, to już inna kwestia. Wrócę do tego w innym wykładzie, ale przynajmniej mamy to, aby pomyśleć o wyjściu z naszej społeczności w Qumran. No dobrze.

To były trzy bardzo krótkie spojrzenia na trzy teksty, właściwie cztery teksty, dwa osobne teksty nacisków. Chcę jednak przedstawić tylko krótki szkic społeczności Qumran z jednej strony i chrześcijaństwa z drugiej, przyglądając się najpierw podobieństwom między kimkolwiek, kto żył w Qumran przez te lata, kiedy rozwinęli się jako wspólnota, a następnie chrześcijaństwem. Oczywiście stworzenie któregośkolwiek z nich jako monolitu jest wyzwaniem, ale przynajmniej zobaczymy, co je charakteryzuje.

Bardzo wyraźnie skupiono się na przymierzu. W pewnym sensie skupiamy się na ziemi, ale nie w takim stopniu, jak w niektórych innych pismach żydowskich. Wrócimy do tego.

Obaj są konserwatywni i pobożni. Chociaż istnieją różne rodzaje tego zjawiska, oba są zorientowane apokaliptycznie i bardzo wyraźnie oparte na Piśmie Świętym; zarówno Nowy Testament, jak i materiał z Qumran zawierają znaczące cytaty z Powtórzonego Prawa, reprezentującego Torę, Izajasza reprezentującego proroków, a następnie Psalmów reprezentujących tę trzecią część. Jasne, jasne zrozumienie sfer nadprzyrodzonych i istot w sferach nadprzyrodzonych, jasne oczekiwanie na Mesjasza.

I istnieje, chociaż jest zupełnie inny, zwój z Qumran, Przylądek 11, który rzeczywiście mówi o Melchizedeku przede wszystkim jako o postaci osądzającej. Istnieje miłość, chociaż dla Qumran jest to zepsuty rodzaj miłości do Jerozolimy i świątyni. A potem pojawia się poczucie zamieszkującego ludzkiego ducha.

A potem pojawia się ich zrozumienie człowieka i tego, co nazwalibyśmy hamartiologią, grzechem, przebaczeniem, modlitwą i symboliką wody w kontekście chrztu. To tylko szybki szkic. Jest jeszcze kilka innych rzeczy, ale spójrzmy na niektóre różnice.

Qumran to zamknięta społeczność. Wszystko to, co utrudniało wejście do środka, wydaje się, ogólnie rzecz biorąc, wspólnotą żyjącą w celibacie, bez zapału misyjnego, hm, całkiem wyraźnie w kontekście naszego tekstu z Morza Martwego. Jeśli nie było to tylko to małe miejsce, to było lokalne dla tego obszaru, ograniczone do tej geografii, hm, wyraźnie ascetyzmu wraz z troską o rytualną czystość.

Czasami Józef Flawiusz wspomina, że byli pewni esseńczycy, którzy rzeczywiście pobrali się, ale pobrali się specjalnie po to, aby móc wypełnić przykazanie dotyczące płodności i rozmnażania się, zgodnie ze sposobem, w jaki Józef Flawiusz przedstawia tę konkretną grupę esseńczyków. Uh, mieszkańcy Qumran są upominani, aby nienawidzić swoich wrogów. Nie do końca wynika to z nauczania Jezusa.

Nie obcują z ludźmi z marginesu i prawdopodobnie sami na marginesie byli. Ponownie istnieje proces dostania się do zamkniętej społeczności.

Możesz uczestniczyć we wspólnym posiłku dopiero po dwóch latach okresu próbnego. Hierarchia, jak już wspomnieliśmy, nie jest zainteresowana cudami. A jednak oczywiście widzimy Jezusa, który czyni cuda jako Syn Boży.

Wspomniałem już o kalendarzu słonecznym dla Qumran. Tylko kilka dodatkowych rzeczy. Jezus streści Torę.

Dobra. Wszystko jest w prawie i u proroków, a on formułuje podsumowania. Zwoje tego nie robią.

Zamiast tego bardzo ostrożnie dokonują jego interpretacji, pishro i tak dalej. Jezus naucza w przypowieściach, a zwoje nie. Jezus wyraźnie oznajmia, że jest Synem Bożym.

Nauczyciel sprawiedliwości tego nie zrobił. W naszych przypowieściach o królestwie kładzie się głęboki nacisk na królestwo. Chociaż nasi autorzy ewangelii piszą wyraźnie, społeczność zwojów skupia się przede wszystkim na pisaniu i pisaniu, aby dokonać interpretacji, a także opisać własną sytuację.

Qumran jest niezwykle rygorystyczny, jeśli chodzi o przepisy dotyczące szabatu. Jest to oczywiście jedna z kwestii poruszanych w związku z Jezusem. Widzimy to u Jana piątego, widzimy to u Jana dziewiątego.

I oczywiście, pomiędzy końcem drugiego a trzeciego Marka, widzimy wyzwania, które zostały postawione uczniom Jezusa w tym fragmencie Marka. W kontekście Qumran nie naucza się jasno o zmartwychwstaniu. I oczywiście jest to centralny element naszej wiary.

Więc chociaż stanowi to naprawdę fascynujące tło w kontekście judaizmu w pierwszych wiekach p.n.e. i naszej ery, hm, próby, och, może teraz, 70 lat temu, powiązania chrześcijaństwa, rodzące się chrześcijaństwo z Qumran tak naprawdę całkowicie upadło. No cóż, jeszcze tylko jedna rzecz. To jest nasz zwój Izajasza i ponownie widzimy ten sam klasyczny scenariusz.

Wspomniałem Izajasza 40 jako swego rodzaju werset probierzowy, głos wołającego na pustyni, przygotowującego drogę dla Pana, która będzie właściwa w tym miejscu tego tekstu. Już na początku wykładu wprowadzającego jedną z rzeczy, które powiedzieliśmy, było to, że omówię to ponownie za chwilę, hm, to odkrycie w Qumran było najbardziej niezwykłym odkryciem, między innymi ze względu na dało nam to pewność co do wiarygodności tradycji tekstowej, hm, z której Masoreci korzystali od wieków. A więc wystarczy przejrzeć zagrodę, jak dotąd 11 jaskiń, 800 rękopisów, ogromna liczba fragmentów, szczególnie ze względu na jaskinię czwartą.

Jak już wspomniano, rozwój języka hebrajskiego i historia tekstu Biblii hebrajskiej. I rzeczywiście dostarcza nam spostrzeżeń, bardzo pomocnych spostrzeżeń. Użyłem terminu judaizm i, uh, po prostu go tam ponownie użyłem.

Nie chcemy w ogóle myśleć o judaizmie pierwszego wieku jako o monolocie. Wróć do tego, kiedy będziemy zajmować się naszymi materiałami rabinicznymi, a w przerwie przestudujemy kilka rzeczy na temat literatury pozakanonicznej. Wszystko

to przyczynia się do naszego poczucia tego złożonego i bogatego zasobu, który posiadamy.

To na razie wystarczy.

To jest dr Elaine Phillips i jej nauczanie na temat wprowadzenia do studiów biblijnych. To jest sesja 13, Wybrane teksty z Morza Martwego.